

INHOUDSOPGAVE

	Deel 1 - De woede	6
	Deel 2 - Bert en Ernie	38
	Deel 3 - De journalist	144
	Deel 4 - De roos	286
	De finale	384
	Dankwoord	411

DE WOEDE

DAG 1

Waar ben ik? Hoe ben ik hier gekomen? Niet belangrijk nu. Ik kan maar even om me heen kijken. Ik weet niet hoelang ik heb. Het is druk hier en drukte is niet in mijn voordeel. Bovendien heb ik mijn slachtoffer nog niet uitgekozen. Maar ik ben kwaad. Zo kwaad. Het is te lang tegengehouden en in die gevangenschap gegroeid. Waarom weet ik niet, maar de woede kan maar op één manier uit mijn lijf. Met een golf, nee, een eruptie van geweld. Maar niet nu. Nee, niet nu.

Durf ik verder om me heen te kijken? Ik weet vrij zeker dat niemand me in de gaten heeft. Als ik wil, kan ik heel goed onopvallend zijn moet je weten. Dat maakt me haast onaan- tastbaar. Want daardoor kan ik gaan en staan waar ik wil, zonder dat ik in gevaar kom.

Dan zie ik haar. Ik glimlach minachtend. Ze is haast te gemakkelijk. En toch een schitterende prooi. Ze draait zich naar me toe en kijkt recht in mijn ogen. Even slaat mijn hart over. Ik voel me betrappt. Dan realiseer ik me dat dit goed van pas kan komen. Ik ontwijk haar blik niet, maar kijk terug en glimlach zelfverzekerd en uitdagend. Brutaal zelfs. Ze lacht bevestigend terug en draait zich om. Ik sluit tevreden mijn ogen. Ze is van mij, maar ze weet het nog niet. Maar niet nu. Nee, niet nu.

BERT EN ERNIE

DAG 1

Hij hield zijn adem in en probeerde te luisteren. Verdomme. Zijn hart bonsde te onrustig in zijn lijf en hij hoorde het ruisen van zijn bloed in zijn oren. Waar waren die gasten? Hij staarde in het donker en zag alleen het wit van de ogen van Ismaël, die rustig ademde. Kon hij de klep openen en voorzichtig kijken? Hij rook de penetrante, misselijkmakende geur die zich zijn neus in kroelde. Waarom waren ze in godsnaam in een container verstopt?

‘Hey Bill,’ zei een stem iets te dicht bij de container. ‘Zie jij dat stuk vuilnis nog ergens?’

‘Nee, mijn beste collegium, de kameleon moet volledig opgegaan zijn in zijn natuurlijke habitat.’

‘Kameleon? De rat, bedoel je zeker.’ De man snoof in de lucht. ‘Volgens mij ruik ik hem, Bill.’

De ander snoof nu ook. ‘Verdomd, George, ik ben ook van de ratten besnuffeld.’ Met een hoop kabaal zwaaide de klep van de container open. ‘Als de duivel over je spreekt...’

Vier armen grepen hem vast en grof en bewust werd hij tegen de rand van de container gebeukt voor ze hem eruit trokken en op de grond ramden. ‘Oeps,’ loog George. ‘Kijk eens wie we daar hebben. Hé, zitten blijven! Stoorden we jullie bij een familie-etentje, Özman?’ Ze tilden Ismaël net zo lomp uit de container en smeten hem naast hem op de grond.

‘Aangenaam ter kennismaking.’ Bill stak zijn hand uit en zette zijn grootste glimlach op. ‘Is dit uw vaste woon- of

verblijfplaats?’

‘Sodemieter op!’ zei Özman en sloeg de uitgestoken hand weg. Bill draaide zijn hoofd. Zijn vriendelijke glimlach verdween. ‘Geen manieren. Ze hebben geen manieren meer tegenwoordig, George.’

‘Ik zeg niks!’ riep Özman weer.

‘Dat is jammer.’ zei Bill.

‘Niks! Geen woord! Helemaal niks, aptallar! Niks.’

Hij probeerde op te staan, maar George sloeg zijn hoofd met een eenvoudige armbeweging tegen de zijwand van de container en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Rustig aan. Even zitten blijven. Sjongejonge, al die moeite voor een weinig zeggend stuk vreten.’

‘Een nikszeeggend stuk vreten,’ corrigeerde Bill.

George zuchtte. ‘Bill, het lijkt me beter dat je even wegstapt.’

‘Wat ga je doen, klootzak?’ riep Ismaël. ‘Wacht maar af. De Tulp komt je pakken als je aan me zit.’ Özman zei iets in het Turks. Zijn ogen wijd opengesperd. Ismaël keek betrappt.

‘De Tulp? Waarom moet ik bang zijn voor een bloem?’ Weer beet Özman Ismaël iets toe. Een waarschuwing. Dat was duidelijk. George keek Özman indringend aan. Daarna richtte hij zijn blik op Ismaël. Hij moest meer weten. ‘Bill, draai je even om, alsjeblieft,’ herhaalde hij.

Bill draaide zich om. ‘Hier staat ook geen tulp,’ zei hij.

‘WAT DOE JE, VUILE SMEERLAP!’ riep Ismaël.

‘Gaat het goed?’ vroeg Bill.

‘Fantastisch,’ zei George. ‘Je mag je weer omdraaien, Bill. Zou jij meneer even willen fouilleren?’

‘Vanzelfspreekzaam.’

‘Hij heeft het erin gestopt,’ brieste Ismaël, Hij bewoog wild terwijl Bill zijn zakken bevoelde. ‘Flikker op! Ga weg!’

‘U maakt wel veel kabaal voor iemand die niks zegt. O. kijk nou toch eens, George.’

‘Wat is het, Bill?’

DE JOURNALIST

DAG 1

Het was er eindelijk van gekomen. Hij had zijn droombaan te pakken. Oké, misschien was het een weinigzeggende krant waar hij aan de slag kon, maar het was hem in ieder geval gelukt om die zo vurig gewenste nieuwe uitdaging te vinden. Erik Dag was 44 en zijn lijf en gezicht vertelden hem dat iedere dag. Hij stond al een tijdje 's ochtends niet meer geheel pijnvrij op, zijn glanzende bruine haar werd op de bij veel mannen bekende plekken wat dunner en de rimpels op zijn voorhoofd hadden zich al lang geleden definitief gevestigd. Toch was hij niet onaantrekkelijk. Zijn blauwgroene ogen straalden kracht uit en met die energie én zijn glimlach kon hij mensen makkelijk voor zich innemen. En buiten het begin van een buikje, dat liet zien dat hij van een drankje en lekker eten hield, was zijn bouw sportief.

Erik had bijna twintig jaar bij de grootste krant van Nederland gewerkt. Direct na zijn studie had hij zijn vliegreu al weten te maken, en hij had snel een goede naam verworven binnen de redactie. Wel had hij zich eerst een tijdje moeten bewijzen met de sportbijlage; het was zijn taak geweest om kleine artikeltjes over verschillende triviale sporten te schrijven. Dankzij de jaren waarin hij als cricketspeler Nederland in sportieve zin had mogen vertegenwoordigen, inclusief een uitstapje dat hij ooit naar Nieuw-Zeeland had gemaakt, kreeg hij dat eenvoudig voor elkaar, over sport lullen. Betaald nog wel, iets waar veel mannen heimelijk

een moord voor zouden doen. Niemand wist dat Erik helemaal niet over sport wilde schrijven. Maar Erik had een plan. Zijn vijfjarenplan.

Sinds hij was afgestudeerd had hij zich iedere zomer opnieuw drie weken lang teruggetrokken in een agriturismo in Bolsena in Italië. Het vakantieverblijf was niet van hem, maar het voelde daar absoluut als thuiskomen voor Erik. Zeker wanneer hij door het kleine winkelstraatje in de buurt van de basiliek van Santa Cristina liep. Door zijn donkere haar en gebruinde huid werd hij regelmatig voor een Italiaan aangezien, en dat voelde hij zich ook in de weken die hij daar doorbracht. Erik was supergelukkig op deze plek, en voelde zich op zijn best als hij op een van de bescheiden terrasjes van de caffetteria's een wedstrijd mee kon kijken met de vurige locals. De televisies stonden in dit soort barretjes dag en nacht op een sportzender. Hij was ook dol op het kleine bescheiden pleintje in de stad dat zich, als centro commercial, groter voordeed dan het was. En ook al was hij er nooit achter gekomen wat nou precies de openingstijden van Pasta Fresca da Cristina waren, hij liep gewoon standaard altijd even langs dit winkeltje. En als het dan open was, gleed hij met heimelijke genoegens tussen de zachte harige slierten die de warmte en vliegen buiten moesten houden. In de vitrine stond stevast een plateau waarop enkele *samples* lagen van de verse pasta's van de dag. Stuk voor stuk specialiteiten van het huis, en Erik nam meestal minstens twee ons van de ravioli of de tortellini mee. Het was geen straf om in deze zaak te wachten tot de zuchtende Italiaanse eigenaresse van Pasta Fresca een lap pasta door de machine tot spaghetti had laten snijden.

In het agriturismo werd het zijn avondmaal: een salade, en verse pasta met een flinke scheut appelige, lokale olijfolie van de familie Battaglini. Nog een beetje verse zwarte peper

DE ROOS

DAG 1

We waren met zijn vieren: Carly, Betsy, Sofia en ik. Vier keer één en één keer vier. Tot die paar dagen waarin alles ineens anders werd. Ik weet het nu zeker. Als hij niet in mijn leven was gekomen, dan...tja. Als een kiezeltje dat in een stille vijver werd gegooid, of misschien eerder een knal in het gebergte die een lawine richting het dal stuurt. Daarna was alles voorgoed anders.

Vier keer één. Carly was eigenlijk een beetje anders dan wij, want zij had het perfecte burgerlijke hoogtepunt bereikt, waar wij stiekem jaloers op waren, en tegelijkertijd dankten we God op onze blote knieën dat we er niet in gevangen zaten. Want wij hadden geen man nodig, zeiden we dan. Geen man nodig om gelukkig te zijn. *Maar ik weet niet of ik dat nou werkelijk geloof.* Ze was getrouwd, met twee kinderen en een hond, en zat de hele tijd te zeuren over hoe zwaar ze het had. Haar man deed thuis niks, vond ze, op school werden haar 'briljante' kinderen niet begrepen en haar hond luis-terde niet, maar gelukkig wel beter dan de rest van het ge-zin. Als ze niet over haar verschrikkelijke leven thuis zeurde, moesten we er foto's van bekijken. Foto's als stillevens van geluk die een berg chaotische werkelijkheid verborgen hielden. Een dikke laag chroom die de roest moest verbergen. Maar ze was een van ons. Uniek, en zonder haar waren we niet compleet.

Betsy was de motor van ons clubje. Als het te lang rustig of saai was, organiseerde zij iets nieuws en bracht ons weer in beweging. En als het te lang stil was... Nou nee, met Betsy in de buurt was het eigenlijk nooit stil. Ze had stiekem een oogje op de collega van haar neef en – *maar dit weet ik niet zeker* – misschien had ze daar al eens werk van gemaakt.

En dan was er Sofia. *Sofietje. Wat kan ik over haar zeggen?* We waren vier keer één en één keer vier, tot dat moment dat hij in ons leven kwam.

Het moet iets na de lunch geweest zijn dat mijn telefoon ging. Ik weet eigenlijk niet meer precies hoe laat het was, maar wel dat er nog een stukje sla tussen mijn tanden irriteerde, waardoor het telefoontje storend voelde, omdat ik dat stomme stuk groenvoer net te pakken had met mijn nagel. *Kom hier!* Toch voelde iets in mij dat ik dit gesprekje niet onbeantwoord moest laten. Ik keek naar de naam in het scherm. *Waarom belt zij tijdens werktijd?* Ik liep snel naar een iets rustiger plekje om de drukte van de redactie niet te storen.

‘Hey Besty, what’s up?’ Ze heette dus eigenlijk Betsy, maar in onze vriendinnengroep werd dat verbasterd tot *Besty*, wat weer kort was voor Best Friend. Betsy was dus één brok energie. Als ik haar hoorde kon ik het niet helpen te glimlachen. En dat was prima, want als Betsy begon te praten kwam ik er niet zomaar meer tussen. Ondanks Betsy’s wat korte en gezette postuur vond ik dat ze er altijd top uitzag. En ik was me ervan bewust hè, dat het voor haar een stuk lastiger was om er verfijnd uit te zien dan voor mijzelf. *Niet omdat ik nou zo’n lekker ding ben of zo. Hou op met me. Maar daarom ben ik er juist altijd enorm van onder de indruk hoe goed het Betsy lukt, snap je? Oh, wat erg. Ik bedenk me net dat ik dat eigenlijk nog nooit tegen haar uitgesproken heb. De volgende keer*